

rapport, som opstiller en række scenarier for fremtiden og for førtiltrædelsesperioden. Konklusionen er, at optagelsesperioden og overgangsrangordningerne vil strække sig over meget lang tid. De lande, der er længst fremme, vil blive medlemmer først, og det er der selvfølgelig ikke noget mærkværdigt i.

Jeg vil til sidst her konkretisere en række forhold, der er vigtige for os, for at vi kan fastholde medlemskabsperspektivet for samtlige lande.

Det, at landene er forskellige i forhold til de forskellige mål, der skal opfyldes, gør, at de naturligvis skal behandles individuelt, og det sker ved, at Kommissionen i første omgang udarbejder et papir for hvert af ansøgerlandene, som skal ligge til grund for den indledende runde, der skal starte efter regeringskonferencens afslutning.

Derefter skal vi også forsøge at påvirke EU's kommende budget, og det vil sige, at vi skal skaffe nogle af de penge, der skal til for at hjælpe landene med deres indretning på livet i EU. Nogle af de penge mener vi sagtens kan komme fra omlægning af landbrugsordningerne. Der skal også ske en ændring af rammerne i strukturfondene, så de derved kan målrettes mod de nye ansøgerlande. Der skal hele tiden være mulighed for at skabe incitament til, at landene fortsætter deres bestræbelser på at opfylde de forskellige mål, som bliver sat i forbindelse med tiltrædelsesaftalen.

Vi er fra radikal side åbne for at diskutere en løsning, hvor landene undervejs får mulighed for at deltage i Rådets møder på en eller anden måde. Der skal selvfølgelig være en klar forskel på at være medlem og ikke at være medlem. Man kan ikke have stemmeret, når man ikke er medlem. Men der må være mulighed for at knytte landene til Rådets arbejde, så de får en fornemmelse af, at de allerede bliver budt velkommen på et tidligt tidspunkt. Vi mener, det er vigtigt – også som et signal til de østeuropæiske politikere om, at de er velkomne i samarbejdet.

Der skal også skaffes midler til og kræfter til hjælp til den demokratiske udvikling, landene er i gang med, og jeg synes, det var en udmærket idé, hr. Steen Gade kom med om at mobilisere nogle af de politikere, der er rundt omkring i de andre europæiske lande, til det samarbejde, der også kan komme i ansøgerlandene med at forberede det politiske arbejde i de enkelte parlamenter på den måde, hvorpå man skal leve med hinanden i Den Europæiske Union. Så det vil vi fra radikal side gerne give tilsagn om at det synes vi var en glimrende idé.

Og så kommer vi til det vanskelige spørgsmål om fleksibiliteten. Der er jo allerede i det eksisterende samarbejde forskellige former for fleksible løsninger. Dem har vi jo mange eksempler på, men det har jo ikke været ønsket oprindeligt ved Traktatens udformning fra de oprindelige lande, som startede EU; dér har målet hele tiden været, at landene skulle have samme mønster for medlemskab.

Så er det efterhånden blevet sådan, at landene har haft forskellige vanskeligheder med at tiltræde alle dele af medlemskabet og derfor har fået særlige ordninger, særlig fleksibilitet indbygget. Og det har så været noget, der har været aftalt land for land.

Og jeg er enig med udenrigsministeren i, at vi selvfølgelig ikke skal stræbe mod eller risikere at få en medlemskreds, som har første-, anden- og tredjeklasses lande. Sådan må det ikke være, men jeg kan godt forestille mig, at vi kommer i situationer, hvor vi må give mulighed for fleksible løsninger, for ellers vil tiltrædelsesperioderne blive uendeligt lange og vil ikke indebære det incitament til yderligere fremgang, som de gerne skulle være. Så derfor synes jeg, at vi ikke skal miste muligheden for at udarbejde fleksible ordninger for de nye medlemslande, men jeg er klar over, at risikoen for, at vi kommer i en diskussion om første og anden klasse dér, må vi hele tiden være opmærksom på, og det må vi selvfølgelig sørge for at undgå.

Det fremsatte dagsordensforslag støtter Det Radikale Venstre.

Annette Just (FP):

Også jeg vil da gerne takke SF for at have stillet denne forespørgsel og så sige, at den i virkeligheden kommer meget pænt i forlængelse af den debat, vi lige har haft om Øststøtten, hvor vi også alle sammen mere eller mindre var enige om, det er vigtigt, at vi gør noget for at hjælpe de nye demokratier til at kunne klare hen ad vejen at komme i henholdsvis EU og NATO. Ikke alle kan nå det lige med det samme, men vi kan hjælpe med til, at de har en fair chance.

Her står vi så og skal diskutere førtiltrædelsesstrategi, og vi har gang på gang hørt om alt, hvad vi kan gøre for at påvirke de øst- og centraleuropæiske lande, og jeg har allerede været oppe at spørge i et par korte bemærkninger om, hvad EU kan gøre for at forberede hele det store maskineri på en udvidelse.

Det er jo ikke første gang, vi stiller det spørgsmål. Vi har gjort det mange gange. Det